

ницата фесъ, закани се свирѣпо на Рада и излѣзе зашеметенъ.

XI.

Радини вълнения.

Рада Госпожина (тѣй ъ наричахъ неѣ за означение, че принадлежи на госпожа Хаджи Ровоама), бѣше височко, стройно и хубаво момиче, съ простодушенъ и свѣтълъ погледъ и съ миловидно, чисто и бѣло лице, което черната забрадка отваряше още повече.

Сираче отъ дѣте, Рада отъ много години живѣяше подъ единъ покривъ съ Хаджи Ровоама, която ъ бѣше прибрала за храненица. Послѣ покровителката ѣ ъ направи „послушница“ въ метоха, сирѣчь, момиче, което се приготвя за монахиня, и ъ облѣче въ обязательнитѣ черни дрѣхи. Сега Рада служеше, като учителка на дѣвойкитѣ отъ първия класъ, съ хилядо гроша годишна заплата.

Тежка е участъта на всичкитѣ сирачета момичета. Рано обезнаслѣдени отъ бащина любовъ и защита и отъ майчина нѣжна грижа, хвърлени на произвола на хорската милость или жестокосърдие, тѣ отрасватъ и вирѣйтъ, безъ да ги е огрѣла сладка животворяща усмивка, срѣдъ чуждитѣ тѣмъ равнодушни лица. Тѣ сѣ цвѣтя поникнали подъ покривъ: невесели и безъ джхъ. Пропуснете възъ тѣхъ една великодушна струя свѣтлина, и тѣхниятъ скритъ ароматъ омирисва въздуха.

Рада бѣше порасла въ тая задушлива и мъртвяща атмосфера на килийния животъ, подъ строгия несъчувственъ надзоръ на старата сплетница. На Хаджи Ровоама ниго минуваше прѣзъ ума, че е възможно по-човѣколюбиво отношение къмъ тая сирота; тя неможеше да съзре, колко деспотизмътъ ѣ ставаше по-чувствителенъ и несносенъ за Рада, заедно съ разбудянието на съзнанието ѣ и чо-